

Lazarus van Gent

TEKST:

Thomas Maarten van der Zwan

Voor wie het wil zien, stikt het in de alledaagse werkelijkheid van de religieuze symbolen.

Enkele jaren geleden verliet ik op een regenachtige ochtend het huis van een goede vriend in Gent, om ergens ontbijt te halen. Aan de andere kant van de straat bevond zich de kade van een haventje, waarlangs enkele zitbankjes stonden. Op een van die bankjes lag een man zonder benen onder een rode deken te slapen. Zijn versleten rolstoel stond naast hem. Ik werd getroffen door dat tafereel van totale hulpeloosheid en vervolgde mijn weg met een bezwaard gevoel.

Een kwartier later echter, toen ik door dezelfde straat terugliep, zat de man met een nog slaperig hoofd recht overeind in zijn rolstoel onder het tentzeil van een caféterrasje. Het regende nog, maar de zon brak al door. Toen hij merkte dat ik naar hem stond te kijken begon hij te grijnzen en hief hij zijn geopende handen naar de hemel.

Terwijl ik verder wandelde, becroop me een gevoel alsof ik op mijn plaats was gezet. Waar ik totale hulpeloosheid had gezien, bleek vooral een tevreden humeur te heersen. Ik kon een voorbeeld nemen aan deze man. Hoe sterk moest hij niet zijn, om ondanks zijn noodlottige toestand toch zo eenvoudig van de zon te kunnen genieten!

Ik dacht aan een dagboekpassage van Ludwig Wittgenstein, waarin hij schrijft dat de christelijke religie een toevlucht is voor mensen die niet langer kunnen leven met hun lot. Wie ten einde raad is en zich met heel zijn ziel onderwerpt aan een hogere macht, verandert als het ware in een kind, dat enkel nog kan worden gered door de onvoorwaardelijke liefde van een moeder of vader. Of die liefde nu van echte ouders komt of van Maria of God, doet er in de kern

eigenlijk niet toe; wat telt is dat ze mensen die alle hoop hebben verloren, de kans biedt om hun leven in een nieuw en warmer licht te zien.

Was deze invalide man gelovig? Ik zou het niet weten, maar zoals hij erbij zat in de eerste zonnestralen van de morgen, straalde hij een serene tevredenheid uit, als een kind dat zich veilig en geborgen wist. Op miraculeuze wijze was hij herrezen, deze Lazarus van Gent, en hij begon vol goede moed aan zijn dag.

Ik leerde die ochtend dat de ziel in zekere zin altijd *veilig* is, zolang we maar oprecht blijven. De onverwachte transformatie van deze man deed me inzien dat er ongekend mooie krachten in ogenschijnlijk meelijwekkende mensen kunnen schuilgaan. Wie in geestelijke zin volkomen in het reine is met zichzelf, kan misschien wel door geen enkele vorm van leed worden ondermijnd, zelfs niet door het besef nooit meer te kunnen wandelen.

Je overgeven aan Gods genade betekent vooral dat je leert het lot te accepteren en kracht te putten uit een aanvaarding van de fundamentele menselijke machteloosheid. Als je je daar eenmaal mee hebt verzoend, rest inderdaad slechts het achterover leunen in de zon.

T.M. van der Zwan (1986) studeerde songwriting en taal- en letterkunde en studeerde tevens af als leerkracht. Zijn website www.tmvanderzwan.com biedt een overzicht van zijn werkzaamheden als kunstenaar.